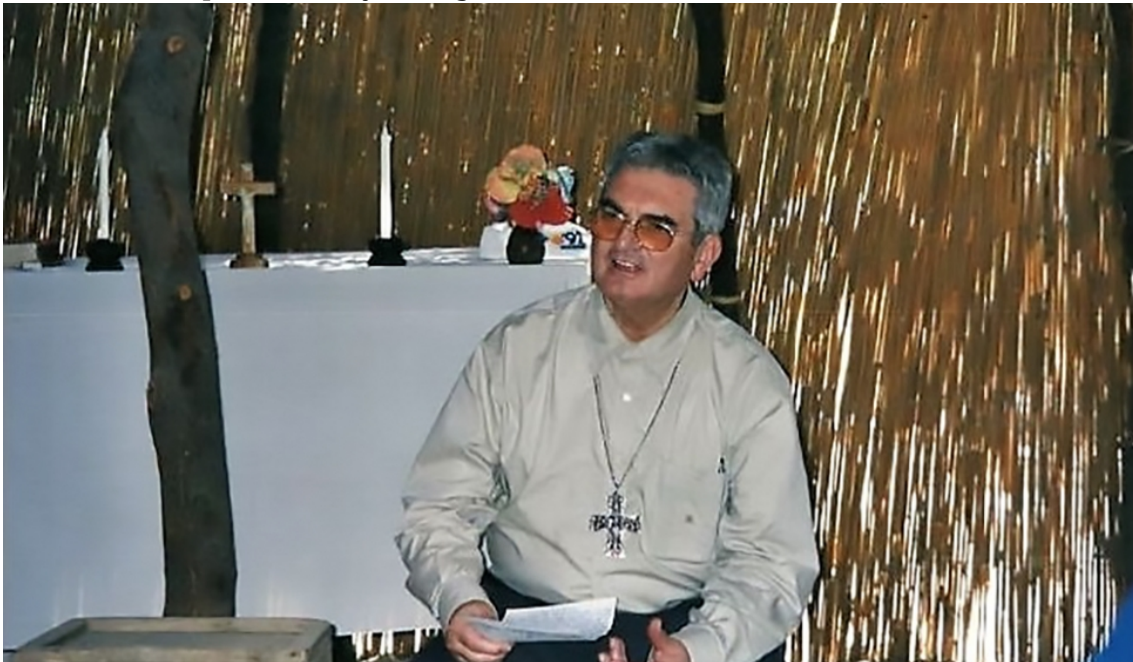

Carrera, home lliure i compromès

Dc, 3/10/2018 per Catalunya Religió

Aquest dimecres es compleixen deu anys de la mort del bisbe [Joan Carrera](#). Recollim dues de les intervencions que es van fer la setmana passada en un acte d'homenatge a Barcelona. D'un laic, Marcel Joan, estret col·laborador del Grup Sant Jordi. I d'un [bisbe](#), [Joan-Enric Vives](#), que va compartir l'etapa episcopal com a bisbe auxiliar de Barcelona. Podeu recuperar també una llarga [entrevista](#) biogràfica al bisbe Carrera i les intervencions [en l'homenatge](#) que se li va fer el 2009 a Sant Maria del Mar.

*(Marcel·lí Joan Alsinella) He tingut la sort de compartir durant 24 anys molts projectes, moltes iniciatives i molts anhels, també neguits i frustracions amb **Joan Carrera**. Com era, quins eren els seus eixos vitals? Per què se li va fer un gran homenatge nacional a Santa Maria del Mar, amb una presència espectacular de polítics, representants de la cultura i de la vida social ara farà nou anys? Avui voldria compartir algunes pinzellades, des de la meva experiència personal, els meus records i les meves vivències que poden aportar una aproximació, sempre incompleta, a una trajectòria i a una vida tan intensa com la de Joan Carrera.*

Estic segur que tot el que direm avui les persones que parlarem és plenament complementari i ens pot ajudar a fer una composició sempre polièdrica del personatge. Convido també a llegir les excel·lents pàgines especials del setmanari *Catalunya Cristiana* dedicades al bisbe Carrera, en què es recullen diferents testimonis molt especials, sobretot m'ha cridat l'atenció la del monjo de Montserrat **Bernabé Dalmau**.

Home de prestigi transversal

El prestigi de Joan Carrera era inqüestionable, tant en l'àmbit eclesiàstic com també en el món cultural, social i polític. Un prestigi que es va forjar a partir de la seva connexió amb moviments internacionals, la influència de grans capellans catalans, el contacte amb la realitat en especial a les barriades populars de Llefià,

Santa Eulàlia i Bufalà i la seva formació intel·lectual. Tot plegat va contribuir a configurar una sensibilitat humana, cultural i social que no l'abandonaria mai. Carrera es va mostrar sempre sensible als patiments de les persones que l'envoltaven. En una ocasió, quan l'historiador Juan María Laboa li va preguntar al bisbe Carrera els orígens del Grup Sant Jordi, Carrera va evocar els anys de la resistència franquista i la tasca dels capellans en favor dels empresonats. "Quan recordo com li van matxucar els peus al meu amic comunista, com els tenia..." I no va poder seguir perquè les llàgrimes el van ennuegar.

Món obrer i atenció als immigrants

Des de les seves profundes conviccions catalanistes i d'arrelament al país, Joan Carrera va maldar incansablement per l'atenció i la millora de les condicions de vida de les onades migratòries que arribaren a Catalunya procedents de la resta de l'Estat. Carrera va formar part de la gran generació de capellans que van deixar la pell en l'atenció dels immigrants. Més d'una vegada havia explicat que quan el bisbe **Modrego** els va enviar a les parròquies perifèriques, els va donar una clau simbòlica i els va demanar que s'espavilessin. Precisament per aquesta constatació, que tota una gran generació de capellans van treballar i encara treballen en l'atenció als immigrants, convé subratllar que és totalment falsa i injusta l'acusació que sovint es fa fora de Catalunya que l'Església catalana només es preocupa de "ser catalana" i desatén els immigrants.

Eren anys difícils, però ell va copsar perfectament quin havia de ser el paper de l'Església. Mai no va dubtar. Com a vicari episcopal d'Entorns Obrers li va tocar més d'un cop posar-se al davant de la policia que encerclava una església i explicar-los que els tancats no feien res clandestí... sinó una missa! Per aquesta raó, l'extrema dreta el coneixia i el tenia "fitxat". En més d'una ocasió algun líder conegut de l'ultradreta el va anar a trobar per amenaçar-lo i el va empenyar contra la paret del Bisbat. Val la pena recordar un informe de la Policia, datat l'octubre de 1967, dedicat al "Rvdo. Juan Carrera Planas". Entre altres perles, s'hi afirma textualment: "Es un hombre lanzado en cuestiones sociales con una valentía y una audacia increíbles. No dudaría en tomar parte en cuestiones extremistas, sin prejuicios de clase alguna. Su valentía y decisión cuentan con el aval de su inteligencia y su total entrega a sus propias directrices. Es muy inteligente y preparado y por ende una de las máximas figuras del clero de esta Archidiócesis. Precisamente por su valentía y preponderancia y por las características que imprime al ejercicio de su ministerio, se presenta como ciertamente peligroso (...). Dogmáticamente está encuadrado dentro del más avanzado progresismo y políticamente está abrazado a unos sentimientos profundamente catalanistas". No va perdre aquesta manera d'actuar quan ja era bisbe auxiliar de Barcelona, continuava mantenint la mateixa manera d'actuar, encara que no fos ben vista pels seus superiors jeràrquics.

Home lliure i compromès

Carrera no es va amagar mai davant la seva condició de capellà, de vicari episcopal o més tard de bisbe. Era un home lliure, compromès amb la justícia i que no claudicava de les seves conviccions. Intentava, això sí, dir les coses amb molta finneza i sense ferir ningú, però no se n'estava de dir o d'actuar. Hi hauria un munt d'exemples. En poso quatre de signes ben diferents.

Arnaldo Otegui va venir a Barcelona i es va organitzar un sopar amb

representants de diferents sectors i es necessitava algú de l'Església... Carrera hi va assistir i quan una periodista il·lustre ho va filtrar li van ploure les crítiques. Com també li van ploure les crítiques, de sectors antagònics, quan va gosar defensar la COPE i la llibertat d'expressió quan se li volien retirar algunes freqüències. O el dia que, en directe, jo l'acompanyava, amb el periodista **Josep Cuní** li va donar la raó al pare **Hilari Raguer** que defensava que l'Església havia de demanar perdó per la seva contribució durant el franquisme. No havíem arribat a la porta i ja tenia trucades de protesta... I, finalment, es va rebel·lar contra la injustícia del cessament del secretari general de l'Arquebisbat, **Enric Puig**, i en un gest inèdit va dimitir de moderador de la cúria.

Crec que aquest vessant d'home lliure i compromès queda molt ben reflectit en unes idees que el mateix Carrera va escriure l'any 1966 parlant de pastoral i immigració: "Com que no hi ha neutralitat possible, l'Església si deixava d'actuar d'acord amb el País, col·laboraria amb els qui impedeixen aquella lliure realització i esdevindria -volent-ho o no- instrument de colonització".

Precursor del Vaticà II

Joan Carrera no era el típic progressista eclesial o el que s'acostuma a entendre sota aquest concepte. Però tampoc va ser un conservador. Va intentar seguir les petjades dels grans capellans i eclesiàstics catalans que van afaïçonar l'Església catalana els segles XIX i el segle XX. Era un home equànime, un cristià integrador i propositiu, un bisbe equilibrat, sempre ponderat i assenyat. Malauradament, per contrast, se l'equiparava amb l'extrema esquerra. Però, sobretot, el que vull subratllar és que Joan Carrera era un home de fe i estimava profundament l'Església, malgrat les contradiccions, de qui havia rebut el missatge de Jesús. Recordo perfectament els debats de BTV, moderats per **Josep Maria Balcells**, entre Carrera i **Ramon Espasa**. Diàlegs intel·ligents, incisius i profunds, en els quals Carrera no renunciava als punts de vista doctrinals per amorosir el missatge o fer-se el simpàtic. Per això era tan respectat, penso. O el dia que va anar, en una visita històrica, a la seu d'un partit català i els va demanar que fossin més socialistes i superessin la temptació de burxar en qüestions recurrents.

Carrera va ser un precursor del seu temps, tot avançant-se als principis del Vaticà II. El Concili Vaticà II va ser el seu somni, la seva particular empresa a la que va dedicar, amb generositat i esperança, tota la seva vida. En una ocasió, vam veure juntament amb **Ignasi Garcia i Clavel** la pel·lícula de la RAI sobre Joan XXIII. Quan va acabar, gairebé amb llàgrimes als ulls va expressar "Quants somnis, tantes il·lusions que hi vam abocar, i ja veus...".

Avui, sens dubte, el bisbe Carrera estaria més que content amb el **papa Francesc**. Així es va dir, i ho subscriu, en els actes del cinquè aniversari de la seva mort a la Parròquia de Sant Isidre de l'Hospitalet, en una crònica del director de Catalunya Religió. De fet, són dos personatges molt semblants.

Un bisbe atípic

Malgrat els aires involucionistes en el nomenament de bisbes els anys 90, Joan Carrera va ser nomenat bisbe auxiliar de Barcelona l'any 1991. Però no va canviar de plantejaments. "Un tipo como yo obispo", era el titular d'una entrevista periodística, sense qüestionari previ, que li van fer pocs dies després. Joan Carrera tenia una manera de ser planera, senzilla, allunyada del clericalisme. Modest, de

bon tracte, amb una bonhomia irònica, gran treballador. Va continuar vivint, després de ser nomenat bisbe, en el mateix pis de poc més de cinquanta metres quadrats al barri de Llefià. Traspuava senzillesa i normalitat. Quan calia “s’oblidava” la mitra com en el funeral del pare Llimona. Doncs bé, mossèn Carrera quan va ser cridat pel nunci a Madrid per comunicar-li que el farien bisbe, a la sortida es atrevir a preguntar-li al nunci **Tagliaferri**: “¿Tendré que llevar clergyman?”. El nunci, estorat, li va contestar...” Bueno, de hecho, lo deberían llevar todos los sacerdotes”...

Joan Carrera, en la seva llarga i dilatada trajectòria eclesial, ha suscitat consens, estimació i respecte, tant a l’interior de l’Església com en tota mena de cercles i ambients. Només ha tingut enemics en el camp de l’integrisme.

Acabo. I ho vull fer amb unes paraules del desaparegut i apreciat **Albert Manent**, a tall de conclusió del perfil biogràfic i vital del bisbe Joan Carrera: “des del bisbe Josep Torras i Bages, mort el 1916, no hi ha hagut a Catalunya un prelat que tingui una obra tan extensa, tan sòlida i amb tants registres. Carrera va superar, modernitzant-lo, el catalanisme de **Torras i Bages** i també molts aspectes pastorals que eren propis de la cristiandat”.

Marcel·lí Joan Alsinella, director general d’Afers Religiosos i amic personal del bisbe Joan Carrera, en l’acte d’homenatge pels 10 anys de la seva mort al Seminari Conciliar de Barcelona.